

TORONYIRÁNY

XIX. 11.

2025. március 16.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Nagyböjt 2. vasárnapja

Március 19. Szent József, a Boldogságos Szűz Mária jegyese

Jézus földi működése idején is a Fiú volt, aki egy az Atyával. Ha a jelenetet csak történeti szempontból nézzük, akkor a három apostol kiválasztásában megtalálhatjuk a különleges gondoskodást. Nekik nagy szerepet szánt, tehát betekintést engedett szenvedésének és dicsőségének misztériumába. Péternek a főpásztori szerep jutott, Jánosnak a hosszú életen át megvalósított küzdelmes tanúskodás, Jakabnak az első vértanúság. Nekünk az is sokat mond, ha látjuk, hogy Jézus mennyi gonddal készítette elő övét a feladatokra. De az ilyen alkalmazott értelmezéseknél sokkal fontosabb az egyetemes mondanivaló. A hit csak akkor lehet valódi, ha Jézusban felismerjük az Atya örök Fiát, aki a mi üdvösségünket munkálja.

A színeváltozás nem maradt elméleti teológiai tétel. Jézus a maga dicsőségét átadta nekünk. Ő maga több volt, mint ami külsőleg látszott rajta. Az ember is több, mint amit megjelenése, munkája, tevékenysége elárul; hivatva van arra, hogy eljusson a Fő dicsőségére, s a kegyelmi erők már benne működnek. Ezt az istengyermeeki többletet bele kell és bele lehet vinni az emberi relációkba is. Egymás számára is több vagyunk, mint testvér, barát, szomszéd vagy munkatárs. Legjobban igazolja ezt a házasság, ahol a felek egymásnak kegyelmi partnerei is. Jézus mindenkiével azonosította magát, s ezt a szemléletmódot érvényesítenünk kell a segítségben, türelemben, megbocsátásban és megértésben.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

1. Ter 15,5-12.17-18 Isten szimbólikus külsőségek keretében szövetséget köt Ábrahámmal: ígéri, hogy utódait nagy néppé teszi, és földhöz, hazához juttatja őket.
2. Fil 3,17-4,1 Üdvöztönk, Jézus Krisztus hatalmával átalakítja gyarló testünket, és a feltámadásban hasonlóvá teszi saját megdicsőült testéhez.
3. Lk 9,28b-36 Jézus egy hegyen Péter, Jakab és János előtt Mózes és Illés társaságában dicsfénytől övezve nyilvánul meg.

A színeváltozás jelenete

Az evangélisták célja itt sem egy esemény pontos leírása volt, hanem a benne levő hitbeli tartalom közlése. Ezt könnyebben belátjuk akkor, ha arra gondolunk, hogy az evangéliumok annak az élő tanításnak az írásbeli lecsapódásai, amely két-három évtized alatt kialakult az apostoli egyházban. Meg kell látni azt is, hogy a színeváltozás jelenetében az a Krisztus áll előttünk, akiben már igazolódott az örök fiúság, akit a szenvedés is a megdicsőülésbe vezetett, s aki az üdvösség rendjében az egyetlen mester és tanító, tehát őrá kell hallgatni. A szentírásmagyarázók mindig is vallották, hogy a jelenet nem Jézus istenfiúi öntudatát akarta felébreszteni vagy megerősíteni, hanem a tanítványok hitét. Az evangélisták úgy írták le a jelenetet, hogy az a mindenkori olvasónak, illetve a mindenkori egyháznak a hitét táplálja. Ennek a célnak megfelelően színezték ki a történeti magot, amely alapul szolgált az igehirdetéshez. Jézus Pétert, Jakabot és Jánost veszi maga mellé. Ők szerepelnek Jairus lányának feltámasztásánál és az Olajfák-hegyén is. Jézus „egy magas hegyre” viszi fel őket, de a helyet közelebbről egyik evangélista sem nevezi meg. A Zsolt 89,13-ban előforduló költői kép szerint „a Tábor és a Hermon Istent dicsőíti.” A Tábor hegye valószínűleg ezért válhatott a hagyományban a megdicsőülés helyévé. A Hermon messze északon van, s több mint kétezer méteres magasságával nem éppen volt az alkalmi félrevonuló imádság helye. A hegyet azonban másképpen is értelmezhetjük. A sínai kinyilatkoztatás óta vallási fogalom lett, hogy Isten a döntő jelentőségű kinyilatkoztatást a magaslaton adja, s akkor a hegy itt is inkább csak az ünnepélyesség kelléke. Erről különben már szoltunk a hegyi beszédnél is. Jézus a feltámadása után is „egy hegyre gyűjti össze tanítványait” és ott adja nekik a küldetést a világhoz (Mt 28,16 kk.). A színeváltozás hegye végül még a Golgota hegyének ellenképe is akar lenni, s egyben előképe annak a természetfölötti megdicsőülésnek, amely végbement Jézus feltámadásában.

Az evangélista Jézus alakját úgy jellemzi, hogy az emlékeztet a feltámadás utáni állapotra: átváltozott előttük, ruhája olyan fehér volt, amelyet ember nem is készíthet. Máté még hozzáteszi, hogy arca fénylett, mint a nap. Az átváltozás szó másutt a lelki átalakulásunkat jelöli (Róm 12,2; 2Kor 3,18). Raffael képe nyomán hajlandók vagyunk a fényesen megjelenő Jézust a föld fölött lebegve elképzelni, de a szöveg erről sem mond semmit. Ellenben közli, hogy megjelent neki Mózes és Illés, és haláláról beszéltek vele. A tanító célzat itt nyilvánvaló, s ezt a szempontot az apostoli igehirdetésnek ki kellett emelnie. Jézus halála a zsidók szemében azt jelentette, hogy Isten elhagyta őt, tehát nem volt messiási küldetése. Az egyház viszont azt hirdette, hogy halála az ószövetségi jövendölések értelmében engesztelő áldozat volt. Mózes Izrael nagy törvényhozója, Illés pedig az Isten ügyéért buzgólkodó próféták mintaképe. Megjelenésük azt jelképezi, hogy az egész Ószövetség, a törvény és a próféták írásai Jézus mellett tanúskodnak. Péter kijelentése emlékeztet a sátrak ünnepére, bár ő is tudhatta, hogy az égi lényeknek nincs szükségük földi hajlékra. Péter szavai inkább az ellentét szemléltetésére valók. Amikor felajánlja a három sátor készítését, Jézust felhő takarja el szemük elől. Mesterük tehát olyan valaki, aki az isteni szférába tartozik, s akinek kijár az a megjelenési forma, ahogyan Jahve az ószövetségi leírásokban közeledik: az ég felhőiben, mennyei udvartartással. Közben felhangzik a mennyei tanúskodás: „Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok”. Jézus istenfiúságát hasonló kijelentés igazolta a Jordán partján is. Itt hiányzik az a betét, hogy „akiben kedvem telik”. A hangsúly azon van, hogy őt kell hallgatni. A szöveg nem szűkíti le Jézus tekintélyét és küldetését valamilyen üzenet átadására, hanem általánosságban követeli, hogy őt kell hallgatni. Mindent el kell fogadni, amit tesz és mond. Ő az egyetlen tanító tekintély, a kinyilatkoztatás megfellebbezhetetlen forrása. A közvetítők majd az apostolok lesznek. Ebből is kitűnik, hogy a jelenet és a mennyei szöveg címzettje a hívő egyház, nem maga Jézus. Mózes és Illés a hívők számára tanúskodnak, s az Atya is az emberek előtt igazolta Jézust jelekkel és csodákkal. Nekik bizonyította, hogy benne a Fiút küldte el. Azt látjuk tehát, hogy az egész jelenetben a tanítás szempontjai fontosabbak, mint az esemény egyes részleteinek a leírása. A három apostol is tanúvá válik. Ők a Getszemáni kertben látták Mesterüket emberi kiszolgáltatottságában, de tanúskodhatnak arról, hogy szenvedése és halála ellenére mégis ő a dicsőséges Fiú, aki igazi léte szerint a mennyei világhoz tartozik. Mi már teljes jelentésben szemléljük a misztériumot. Jézus égi színekbe öltözve beszél szenvedéséről Mózes és Illéssel. Tehát szenvedése és dicsősége összetartoznak. Nemcsak olyan értelemben, hogy szenvedésével kiérdemli a dicsőséget, hanem úgy, hogy szenvedésében is kinyilvánítja istenfiúságát, és hogy majd égi dicsőségében is megmarad feláldozott bárány, mint ahogy azt a Jelenések könyve bemutatja. Jézus személy szerint mindig a Fiú, s megtestesülésében Istennek a világhoz való viszonya tükröződik. Az Atya odaadta őt áldozatul a világ üdvéért, azért rajta mindörökre fel kell ismerni az Atyának ezt az áldozatos szeretetét. Ő mint a Fiú mindenütt az isteni dicsőséget hordozza, még haláltusájában is. Feltámadásában állandósult a dicsőség állapota, azért átadhatja azt a világnak. Azáltal teszi meg, hogy a világot és az embereket fokozatosan bevonja saját állapotába, illetőleg a történelem végén a mindenséget áttemeli saját természetfölötti létrendjébe.

Gál Ferenc

Nem leszek ideges! (43.)

Második rész Az ideges vérmérséklet

Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradotok és terhelve vagytok és én megnyihílek titeket... és nyugalmat találtok lelketeknek. (Mt 11,28-29)

Menj be a béke birodalmába!

2. Lemondás és elviselés

Az ideges ember még az Istenhez vezető helyes úton is régi gyengeségeivel találkozhat. Az első nehézség előtt semmivé foszlik bátorsága és Isten jelenléte felett érzett öröme; a megcsalatozott lélek ismét a kishitűség sötétségébe borul. Előlről kezdődnek langyossága, rosszasága, gonosz akarata feletti kényszeres szemrehányásai: „Mégsem nekem való”- sóhajtja. Vagy visszaesik bűnébe, az ideges, kényszeres, ösztönös cselekedetek egész sorozatába ismét vége mindennek. A visszaesés rosszabb lehet az előző állapotnál, ha a melankolikus ember így szól magához: „Ez Isten büntetése! Isten megbüntet könnyelműségemért, vakmerő bizakodásomért, Isten elhagyott.” A súlyos visszaesés azért következett be, mert a melankolikus ember nem harcol minden akaraterejével kishitűsége ellen hanem nyomott kedélyállapotában ismét saját rosszasága felett töpreng ahelyett, hogy elviselné önmagát, és az Istennek való önátadáshoz szükséges bizalmát keresné. Ha ezt belátja, könnyebben áll fel a bukás után. A gyengeség bűnei nem árthatnak akkor, ha nem veszik el az ember bátorságát, de arra készítetik, hogy szorosabban kapcsolódjon Istenhez. Isten, hogy túlságos önbizalmából kigyógyítsa és magához kösse az embert, az igazi istenszeretet ellenére is meghagyja gyengeségeit. Az Istent szeretőnek minden javára válik; kishitűsége, a legsúlyosabb ideges depressziója is használ neki, ha mindenben Istent látja. Addig, amíg saját tudásába vetett bizalma nem lényegül át határtalan Istenbe vetett bizalomná és öntudatossá, sok mindent kell az embernek elviselnie. Énjét senki sem adja fel önként, hacsak kétszeresen meg nem találja Istenben azt.

Ezért az ideges embernek vallásos életében, elsősorban az Istenbe vetett bizalmat kell keresnie, s az ő vigasztaló jelenlétében, s az önátadásban kell gyakorolnia magát. Lelkiismeret-vizsgálása közben mindennap nagy bizalommal győnjön meg Istenének és vallja meg hitét: „Jóságos Jézus, végtelen a te jóságod a bűnösök iránt, irántam is. Hiszek szeretettedben. Bocsásd meg, hogy ma hiányos volt ez a hitem. Ismét engedtem beteges levertségemnek, szomorúságomnak, lehangoltságomnak, ismét töprengtem hibáim felett, ahelyett, hogy eltereltem volna magamat, ahelyett hogy gondolataimat a Te szerető jelenlédre és gondviselésedre irányítottam volna. Ismét össze akarom szedni magamat, imában akarom mérlegelni szeretetted bizonyosságait, hogy mindjobban érzem, hogy Te elmegy a bűnösök után és utánam is, és hogy állandóan közel vagy hozzám, hogy engem, leggyengébb báránykádat, szeretetted gazdag legelőjén erősíts. Nem az angyalokat váltottad meg, hanem minket, gyenge embereket. Vedd el tőlem saját erőnyeimből vetett büszke bizalmamat és adj nekem benned való bizodalmat. Add tudnom, hogy bűneim ellenére is szeretsz, úgy hogy egészen átadom magam neked és mindenben a te akaratodat, a te vezetésedet lássam. Beteges levertségemet üdvös keresztemként akarom viselni akaratod szerint, de küzdeni is akarok ellene, nehogy kishitűségemmel elszomorítsalak.”

A kishitúséggel szembeni küzdelemben gondolj a következőre:

1. Ne essél az ellenség hálójába azzal, hogy töprengsz bűneid, hibáid felett s afelett, hogy vajon indokolt-e szomorúságod. Tudd, hogy ez semmi egyéb mint éned ideges félelme, ingerült, beteges lehangoltság, amelyet nem szabad észrevenned.

2. Gondolj sokat Jézusnak a bűnösök iránti szeretetére, gondolj ennek a szeretetnek bizonyítékaira; lásd Magdolnát Jézus lábánál, a tékozló fiút atyja karjaiban.

3. Ébressz bizalmat önmagadban, s gondolj Isten szerető jelenlétére. „Jézus szentséges Szíve, bízom benned.” „Jézus szentséges Szíve, hiszek irántam való szeretettedben.”

4. Soha ne hagyd el valamilyen vallásos gyakorlatot szomorúságból, szeszélyből, lehangoltságból.

5. Ne gondolj lehangoltsággal; ilyenkor tégy sétát a szabad természetben, gondolj jóindulatúan felebarátaidra, szólj kedvesen hozzájuk, add át magadat a szerető Isten akaratának, aki láthatatlanul kísér és szeretettel néz reád.

6. Ne vádold magadat, ha minden ima és küzdés mellett is száraz maradsz, viseld levertségedet üdvös keresztként, mely megtöri büszkeségedet, csökkenti önbizalmadat és növeli áldozatosságodat.

7. Add át magadat mindenben az engedelmességnek és az irgalmas Isten vezetésének. Isten akaratában minden naggyá válik. Ne mond soha, hogy elvétetted az életedet.

8. Vesd el a kísértést és a bűn minden félelmét. A félelem gyengít, a bizalom erőt ad. A félelem felnagyítja a kísértést, az Istenbe és akaratodba vetett bizalom átsegít rajta. Így kell küzdened a testi kívánság ellen. Őrizd meg tiszta látásodat.

Sem a test, sem valamelyik tagja, sem az izgalom, sem a gyönyör érzése nem lehet bűnös, még kevésbé lehet bűnös az, ami csupán izgalmat okoz: kíváncsiság, pillantás, könyv, beszéd, mindaddig, míg akaratod nem keresi a gyönyört. Hogy az ingerlékeny ember gyorsan reagál, erősen érez, s hogy a természet a gyönyörben vágyra ébred, az csak természetes. Ettől az akarat, a szellem még szabad. Hogy nem egyeztél bele, azt abból látod, hogy szenvedsz alatta. Annak, hogy képzeleted a legélesebb és legmegzavaróbb képeket állítja eléd, ideges hajlamod az oka. Akaratod szabad marad, bármi játszódjon le is testedben. Az akarat elviselhet, tűrhet, szenvedhet, mint ahogyan az erős fogfájást viseli el az ember, és nem kell azt mondania, akarom. Ha a gyönyör undorézés lenne, bizonyára nem félnél és nem hinnéd rossznak.

Ne törődj azzal sem, ha esetleg kételkednél, hogy vajon valóban nem egyeztél-e bele, hogy akaratod benne volt-e a dologban, vagy sem. Kétes bűnökkel nem kell vádolnod magadat. Vesd meg a mételeyt, különben lenyom, megbénítja akaratodat és meggyengít. Aki akaratát nézi csupán és ösztöneit ugatni enged, mint a kutyákat, amelyek nem tehetnek kárt benne, az megőrzi nyugalomát, bátorságát, hidegvérét mindaddig, amíg el nem ül a vihar. Az egyenes harc csak növelné az izgalmat és ráirányítaná lelkedet. A lélek elterelése és a nyugalom a legjobb védekezés. Ilyenkor összpontosítsd figyelmedet közömbös dolgokra, számold meg az ablaküvegeket, a fali kárpit virágait, vagy menj el hazulról, intézz el valamit, amit el kellene intézned és elül a vihar. El minden félelemmel, különben gyenge leszel. S ha azután kétely merülne fel benned, ne törődj vele; ami történt, megtörtént. Még nem vagy rossz, amiért kísértéseid voltak, vagy kétes bűnt követtél el. Fordulj Istenedhez! Gondold meg: a megújult szeretetben minden jóvá válik, sőt jobba, mintha nem lettek volna kísértéseid. Maga Isten mondja, hogy a szeretet minden bűnt eltakar. Isten megengedi, hogy gyengék legyünk, hogy azután még jobban keressük Őt.

(Folyt. köv.)

Josef Massmann

Vasárnapi jegyzet

Böjtidei imádságok

Johann Klaj a barokk német irodalom kiválósága. Feltűnően könnyed és csillogó lírája már korában feszültségoldó, gyönyörködtető volt. Van egy verse, ami mégis telve feszültséggel, hihetetlen modern érzéssel a szenvedő Krisztust állítja elénk, aki a tájköltészetben jelenik meg mintegy határkeresztben a tavaszban, virágos-csalogányos vidéken, s míg a költő a természet énekét hallgatja, a véres főt látja – ellentétéként a „virulmányoknak”. Magyar ember ilyesféle verset olvasva óhatatlanul a mezei feszületekre gondol, fogadalmi „fákra”; a Bajor Erdőben látni ilyenfélétet immár rendszerezve a néprajz számára. Nálunk az Alföld és a hegyvidék máig nem nélkülözi; sőt Ady nyomán havas Krisztus-keresztet lát a vándor az erdőn, s tán ilyenkor jut eszébe, hogy ideje megtérni az elveszett képmáshoz, annak Arcához, aki felszítja benne a boldog újjászületés vágyát.

Klaj így énekel:

„Virul a viola, díszbe a bereknek,
száz tiszta nárciszra gyöngyszemek peregnék,
szép, üde rét füve illatoz szerteszét,
Víz mossza síkosra part csilló fűvenyét.
Jézusom, mit érzel, szólj hát,
kezed, lábad megtördelték,
oldaladon a nyílt seb még
vérzik, merthogy lándzsa járt át.”

Akár a mi Faludi Ferencünk illenék e sorokhoz, a Keresztények sírjátok nagyböjti ének, amelynek szövegében a természet a bibliai „panoráma” nagypénteki kontrasztja; Klaj a népköltészet részvétét kéri kölcsön, hogy felerősítse a kozmikus szenvedést, a fájdalmak Férfiát szemtől szembe állítsa a fakadó réttel, mezőkkel. A ritka szép hangulatú vers böjti meditációra kiválóan alkalmas; a német költők antológiájában megtalálható. Tessék fellapozni!

Sík Sándor piarista szerzetes, költő már jó ideje nincs köztünk, de a versei, fordításai élnek sok fiatal imádsággyakorlatában. Többször idézzük majd ezután is. Most az egyik legszebb fordítását közöljük. A szerzője Nagy Szent Gergely pápa. (A korábbi kalendáriumban márciusban volt a névnapja, az új iskolaév ezzel kezdődött, persze, aki ezt a hónapot tekinti „Gergely havának”, megteheti, hiszen Nagy Szent Gergely mindig szeretettel vigyáz a nevét viselő fiúkra, felnőttekre.)

A himnusz böjti időre való, s főleg reggel érdemes elmondani, mert az egész napi magatartásunk keresztény stílusára figyelmeztet. „A négyszerte tíz nap” kifejezés a nagyböjt negyven napját jelenti.

Titokzatos szokás szerint
Tartsuk meg ezt a böjtidőt,
Míg teljes lesz az ismerős
Négyszerte tíz nap útköre.
Törvény és próféták szava
Írta elő e szent időt,
De Krisztusunk szentelte meg
Idők Királya s Kútfeje.
Legyen hát köztünk kevesebb
A szó, az étel és ital.
Alvás, vígság kurtább legyen
És szorosabb a fegyelem.

† Tóth Sándor

hírek információk

A Belvárosi Plébánia szervezői Szent József ünnepének előestéjén, március 18-án Szeged környéki férfiakat – minden férjet, apát, nagyapát, fiút – közös szentmisére és az azt követő zenés, vezetett szentségimádásra hívnak a Dómba. Az est zárásaként mindent résztvevő férfit kötetlen beszélgetésre várnak szerény asztal köré a Belvárosi Plébánia nagytermébe. A program: szentmise 18.00 órakor, szentségimádás 18.45-kor, majd beszélgetés 19.30 órától. Helyszínek: Szegedi Dóm és Belvárosi Plébánia (Dóm tér 15).

Az Ifjúságpasztorációs Iroda Face2Face imaestet rendez a békéscsabai Páduai Szent Antal Társzékesegyházban március 19-én, szerdán 18:30-tól. Az est előadója Kovács Zoltán röszei plébániai kormányzó lesz, a zenei szolgálatot a Mécses Énekkar végzi. Mindekit szeretettel várnak a szervezők.

Nagybőjt péntekjein 17.30-tól keresztúti ájtatosság kezdődik a Székesegyházban. A jövő heti, március 21-i alkalommal a jezsuita templom közösségének tagjai fognak közreműködni.

Az idei jubileumi szentév alkalmából bűnbánati és imanap lesz a Dómban március 22-én, szombaton reggel 7 és este 8 óra között „Tiszta Lap” címmel, ahol egész nap lesz lehetőség gyónásra. Várható még lelkiismeret-vizsgálat, beszélgetési lehetőség, vezetett imádság, szentségimádás, közös éneklés.

Nagybőjt vasárnapjain vendég lelkipásztorok beszédei, tanításai hangzanak el a 18 órai szentmise keretében a Dómban. A következő héten, március 23-án Elek László jezsuita templomigazgató lesz a vendég. A téma: „Belekapaszkodunk”.

A CsaládKözPont szervezésében Gyümölcstó Boldogasszony ünnepén, március 25-én kedden 18 órakor a Dómban szentmise lesz a megfogant életéért. Utána 18.45-től rövid szertartás keretében ígéretet tehetnek mindazok, akik vállalják, hogy részt vesznek a lelki adoptálásban, azaz kilenc hónapon keresztül imádkoznak egy veszélyben lévő magzatért. Regisztráció a fogadalomtételre: pasztoralis.hu weboldalon vagy a kihelyezett plakátokon lévő elérhetőségeken.

A „Szent pillantással: Fotókon a Magyar Katolikus Egyház tíz éve” című sajtófotó-kiállítás a Szegedi Dóm Látogatóközpontban, annak nyitvatartási idejében május 3-ig tekinthető meg. A kiállításon Merényi Zita és Lambert Attila, a Magyar Kurír munkatársainak alkotásait lehet megtekinteni. A tárlat a Magyar Kurír kezdeményezésére jött létre, és célja, hogy a fotóművészet eszközeivel bemutassa az egyházi élet örömteli, felemelő vagy éppen megható pillanatait.

A hamarosan boldoggá avatásra kerülő Bódi Mária Magdolna vértanú lány életéről nyílt kiállítás a Szeged-Felsővárosi templomban. Az álló táblákból készült életbemutatót a templom nyitvatartási idejében tekinthetik meg az érdeklődők.

Ferenc pápa nagybőjti üzenete (2.)

Járjunk együtt a reményben

Másodszor, együtt járni az úton. Az Egyház hivatása az, hogy szinodálisak legyünk, együtt haladjunk. A keresztények arra kaptak meghívást, hogy közösen járják útjukat, soha ne magányos vándorként. A Szentlélek arra ösztönöz bennünket, hogy kilépünk önmagunkból Isten és testvéreink felé, és soha ne zárkózzunk be saját világunkba. Együtt járni azt jelenti, hogy az egységteremtőkké válunk, abból a közös méltóságból kiindulva, amely Isten gyermekeiként megillet bennünket (vö. Gal 3,26–28); azt jelenti, hogy egymás mellett megyünk, anélkül, hogy eltipornánk vagy elnyomnánk a másikat, irigység és képmutatás nélkül, és nem engedve, hogy bárki is lemaradjon vagy kizárva érezze magát. Ugyanabba az irányba tartunk, ugyanazon cél felé törekszünk, miközben szeretettel és türelemmel meghallgatjuk egymást.

Ebben a nagybőjtben Isten azt kéri tőlünk, hogy vizsgáljuk meg, vajon életünkben, családjainkban, munkahelyeinken, plébániai vagy szerzetesi közösségeinkben képesek vagyunk-e együtt haladni másokkal, meghallgatni egymást, legyőzni annak kísértését, hogy önmagunkba zárkózzunk és csak a saját szükségleteinkkel törődünk. Kérdezzük meg magunktól az Úr előtt, hogy képesek vagyunk-e együtt dolgozni püspökként, papként, megszentelt személyként vagy világi hívőként Isten országának szolgálatában! Befogadó magatartást tanúsítunk-e konkrét tettekkel azokkal szemben, akik közelednek hozzánk és azokkal szemben is, akik távol maradnak? Engedjük-e, hogy a közösség részévé váljanak az emberek, vagy inkább a peremre szorítjuk őket? Erre a megtérésre szólít a második meghívás: térjünk át a szinodalitásra.

(Folyt. köv.)

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Örs,
† Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.